VIII. évf. 2. szám 1996 március – április

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Briege McKenna:
VANNAK MÉG CSODÁK!

Szent Ágoston:
IMÁDSÁG SZERETETÉRT

Hét jótanács a boldog házassághoz

Katona István:
Jézus alázata út a Szentlélek felé

Joan Cruz: Szent Charbel élete és csodái

Linda Schubert: Jézus a jó pásztor

B.J.: Szeretnél örülni?

KRISZTUS FÖLTÁMADÁSA, MINT AZ ISTENI IRGALOM KINYILATKOZTATÁSA

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

Krisztus keresztje a Kálvárián a rossz erejének, Isten Fia elleni erejének is bizonysága. A rossz hatalmának megnyilvánulása azzal szemben, aki az összes emberek között egyedül volt ártatlan és idegen a bűntől, s akinek világba jövetele egyedül volt mentes Ádám engedetlenségétől és az eredeti bűn örökségétől.

És íme, pontosan Őbenne, Krisztusban nyeri büntetését a bűn, az Ő áldozatának és *„egészen a halálig"* menő engedelmességének árán (Fil 2,8). Őt, aki nem ismerte meg a bűnt, Isten *„értünk bűnné tette"* (2Kor 5,21).

De bekövetkezett az igazságszolgáltatás a halál felett is, mely az emberi történelem kezdete óta társa a bűnnek. És hogy ilyen ítélet történhetett, az Annak halálának köszönhető, aki nem ismerte a bűnt, és egyedül volt képes arra, hogy halálával megölje a halált (vö. 1Kor 15,54 sk).

Ily módon Krisztus keresztje, melyen az Atyával egylényegű Fiú eleget tesz Isten igazságosságának, gyökerében mutatja meg az irgalmat, helyesebben a szeretetet. Azt a szeretetet, amely ellentmond a gyökérnek, amelyből az emberi történelemben a rossz származik, nevezetesen a bűnnek és a halálnak.

A kereszt tehát az a legmélyebb pont, ameddig az Istenség lehajolt az emberhez, és mindahhoz, amit az ember – főleg a nehezebb és sanyarúbb időkben – a maga szerencsétlenségének nevez.

A kereszt azt jelenti, hogy az örök szeretet ápolni kezdte azokat a sebeket, melyek az embernek földi élete folyamán a leginkább fájnak. S azt jelenti, hogy beteljesedett a messiási ígéret, amelyet egykor a názáreti zsinagógában mondott ki Krisztus (vö. Lk 4,18-21), majd Keresztelő János küldöttei előtt megismételt (vö. Lk 7,20-23).

A mondottak szerint, amelyek már Izaiás jövendölésében is benne foglaltattak (vö. Iz 35,5; 61,1 skk), ez az ígéret a szegények, a meggyötörtek, a foglyok, a vakok, a szenvedők és a bűnösök iránt irgalmas szeretet kinyilatkoztatása által vált valóra. De a húsvéti misztérium túlhaladja annak a sokféle rossznak határait, amelynek az ember földi életében részese lehet.

Krisztus keresztje ugyanis megláttatja velünk a rossznak a bűnbe és a halálba nyúló gyökereit, s így a kereszt eszkatologikus jellé válik: csupán az eszkatologikus beteljesedésben és a mindenség végső megújításában győzi le majd a szeretet a rossz belső gyökereit az összes választottakban, amikor a szeretet – egészen érett gyümölcsként – megtermi majd a dicsőséges halhatatlanság, a szentség és az élet országát.

Ennek az eszkatologikus beteljesedésnek alapja azonban Krisztus keresztjében és halálában már készen van. És hogy Krisztus *„harmadnapra föltámadott"* a halálból (1Kor 15,4), ez messiási küldetésének végső jele; ez foglalja össze a rossz hatalma alatt álló világban jelenlevő irgalmas szeretet kinyilatkoztatását.

A kereszt egyúttal az *„új eget"* és az *„új földet"* (Jel 21,1) is jelzi, amikor Isten majd *„letöröl szemükről minden könnyet, és halál nem lesz többé; sem gyász, sem jajgatás, sem fájdalom nem lesz többé, mert amik eddig voltak, elmúltak"* (Jel 21,4). Amikor majd a világ elérkezik a végső tökéletességre, az irgalom úgy fog megmutatkozni, mint szeretet.

De a világ jelen állapotában, az emberi történelemben – amely a bűnnek és a halálnak történelme is – a szeretetnek kell elsősorban irgalomként megmutatkoznia.

Krisztus messiási terve – ami az irgalom programja is – népének, az Egyháznak programját is jelzi. S ennek középpontjában mindig a kereszt áll, mivel az irgalmas szeretet kinyilvánulása a keresztben éri el tetőpontját.

Amíg tehát *„ami eddig volt"* el nem múlik (vö. Jel 4,21), a kereszt marad az a „hely", amelyre Szent János apokalipszisének más szavai is vonatkoztathatók: *„Íme, az ajtónál állok és zörgetek. Aki meghallja majd szavamat és ajtót nyit, ahhoz bemegyek, vele fogok étkezni és ő énvelem"* (Jel 3,20).

Mert Isten akkor is különleges módon tárja fel a maga irgalmát, amikor az embert saját Fia, a Megfeszített iránt serkenti „irgalomra".

(II. János Pál: Az isteni irgalmasságról – 46-51. old.)

ORIGENÉSZ, AKI VÉRTANÚ SZERETETT VOLNA LENNI

†

ÉLETRAJZ

Az egyiptomi metropolisz, Alexandria polgárának lenni legalább akkora dicsőséget jelentett, mint Rómában lakni. Az egész Birodalom büszkélkedett könyvtárával és múzeumával. Egy időben ez a könyvtár dicsekedhetett a világ legnagyobb gyűjteményével; Krisztus születése előtt 49-ben több mint hétszáz ezer kötete volt, míg a várost megszálló Julius Caesar föl nem égette valamennyit. A könyvtárat később újjáépítették, noha lehetetlennek tűnt, hogy valaha is visszanyerje korábbi jelentőségét.

A múzeum, miként a múzsák templomához illik, otthont adott a legjelentősebb kutatóknak, tudósoknak, irodalmároknak, s tette ezt állami költségen.

E magas kultúra mellett azonban ott éltek a parasztok, akik a Nílus deltájában művelték gabonájukat; tavasszal boronáltak, s őrjítő napsütésben arattak. Ezalatt kereskedő-fejedelmek bonyolították üzleteiket a rakparton, ami a Mediterraneum legjelentősebb gabona-piacának számított.

A tradíció szerint elsőként Márk evangélista hozta el az evangéliumot Egyiptomba. Az odavalósi keresztények egy, a város keleti kerületében, Bucoliában lévő templomról beszéltek, ahol állítólag egy kriptában nyugodott az apostol és számos követőjének a holtteste. Itt volt található még annak a mintegy tíz püspöknek a sírja, akik az alexandriai egyházat virágzóvá tették, akik örülhettek a nép hitének, s akik annyit áldoztak a hit Istenének megismertetésére azokkal a gnosztikusokkal szemben (Baszilidész és Valentinosz, s az immoralitás tanítója, Karpokratész), akik egy meglehetősen furcsa „Jelenések könyvét" írtak, állítólag egy Philomena nevű szűz próféciái alapján.

A magas kultúrájú alexandriai „iskola" mélyen gyökeret vert a görög tudományosságban. A nép többsége megbízhatatlannak tartotta ezeket az entellektüeleket, s a keresztények saját zsebükből megalapították a maguk mérsékelt iskoláját, ahol a katekumeneket oktatták. Az iskola első katekétája egy Pantaeus nevű szicíliai volt, akit így csúfoltak: „a szicíliai majom". Őt követte a híres Kelemen, akit Alexandriai Kelemenként ismerünk, noha még csak nem is Egyiptomból származott, hanem Pantaenus véletlenül futott össze vele egy hosszúra nyúlt földközi-tengeri átkelés során. Kelemen pogány filozófus volt, s csak nem sokkal azelőtt tért keresztény hitre. Azért vállalkozott az utazásra, hogy a legkiválóbb keresztény tanítókkal találkozzon. Miután Pantaenusra akadt, sosem hagyta el őt, s halála után Kelemen vette át az iskolát.

Alexandriai Kelemen iskolája óriási hatású volt. Elsősorban azért, mert nem teóriákkal tömte tele hallgatói fejét, hanem arra késztette őket, hogy a tökéletesség útját az Istennel – Atyával, Fiúval és Szentlélekkel – való élő kapcsolatban keressék; azt magyarázta, mutatta meg nekik, hogyan lehet megtapasztalni Isten munkáját magunkban. Így mondta a nagy tanító:

> **„Egységben akartok élni magatokkal és Istennel? Akkor éljetek mindig abban a szeretetben, ami Istentől való és Istenhez vezet el. Lelketek így telik meg világossággal."**

Az utolsó években egy egészen fiatal fiú lépett az iskolába, aki mindenki figyelmét magára vonta. Egyiptomi volt, s keresztény szülők gyermekeként Alexandriában született. Kora gyermekkorától fogva történetek jártak lelkiségéről. Origenésznek hívták. Apja, Leonidász gyermekként tanította meg az evangéliumok olvasására, amit a gyermek annyira szeretett, hogy már hat évesen olyan kérdésekkel zaklatta apját, amik nagy tudósokat is gondolkodóba ejtettek.

Azt beszélték, Leonidász annyira tisztelte fia hitét, hogy többször megtörtént: megcsókolta fia fedetlen mellkasát, állítva, hogy a Szentlélek templomát csókolja meg. (Teológiailag a gondolat nem új: Szent Pál a Korintusi levélben azt írja, mindegyikünk az Isten temploma, ha Istenben vagyunk és Isten mibennünk.) Ez a csodálatos kapcsolat apa és fia között nem tartott sokáig.

Krisztus születése után 202 évvel Septimus Severus római császár üldözni kezdte az afrikai keresztényeket. Ebben a vérengzésben Perpetuát és Felicitas Leonidászt is halálra ítélték. Origenész 17 éves volt ekkor.

A fiú lázadt. Ha apját igen, őt miért nem? Állítólag föl-alá rohangált az utcákon, kiabálva, hogy ő is keresztény, míg anyja mögötte futott, s rimánkodott, hogy könyörüljön rajta. Leonidász kivégzése napján anyja csak úgy tudta otthon tartani, hogy elrejtette összes ruháját, s bezárta a házba. Erre tollat és papírt ragadott, s levélben bátorította apját a vértanúságra:

„Állj ellen annak a kísértésnek, hogy anyámat, engem és a családot használd fel ürügyül a vértanúság elkerülésére."

Origenészben hatalmasan égett a vértanúság utáni vágy. Állandóan kockára tette életét Krisztusért.

A következő évben (203), a vértanúk emléknapján, amikor a keresztség felvételének lehetőségéről szóló császári rendeletet kihirdették, s a várost elárasztották a katekumenek, Demetriosz, Alexandria püspöke Origenészre bízta a katekumen-iskola vezetését, amit ő lelkesen elfogadott. A vértanúság szeretete sosem veszett ki belőle. Tanításának lényege, hogy meghalni Krisztusért annyit jelent, mint tökéletesnek lenni a szeretetben, mert a szeretet erősebb a halálnál, így aki szeretetben él, már ebben az életben részesült a föltámadásban.

Látva a keresztények növekvő számát, s ugyanakkor nem megfelelő életét, Origenész lelke fájdalmát ezekkel a szavakkal fejezte ki:

„Egyáltalán hiszünk még Istenben? Természetesen nem. Amikor vértanúság kopogtatott ajtónkon, amikor sírjukhoz kísértük a mártírok testét, s azután összegyűltünk a templomban, akkor hittünk. Akkor az egész közösség szilárdan állt, rendíthetetlenül. A katekumenek vértanúk között hallgatták a katekézist, egyik vértanú halála és a következő keresztény halála között. A keresztények habozás nélkül megvallották hitüket, s a katekumeneket a vértanúság árnyékában oktattuk, s arra buzdítottuk őket, halálig vallják meg hitüket... Az élő Istenbe vetett hitüket nem reszkettette félelem. Igaz, hogy a hívők kevesebben voltak, de igaz követői voltak Krisztusnak, a keskeny ösvényt választották: a szenvedés életre vezető útját."

Ne lenne bölcsesség a filozófusok és költők ideáljaiban? Van nagyobb bölcsesség annál, amiért az ember küzdhet?

Origenészt számosan lehurrogták. Velük szemben megerősítette, hogy nincs olyan bölcsesség, amely eltántoríthatna minket Jézus követésétől, vagy a kereszt szeretetétől. Így foglalkozott azzal a világi bölcsességgel, ami jelentéktelenné halványul a kereszt bölcsessége feltűnésekor. A filozófusok csapongó fantáziája elhomályosította az értelmet; csak a kereszt szeretete vethet rá újból világosságot.

A görög filozófia az evangéliumot tanulmányozza.

Alexandria kulturális központ. Ennek következménye, hogy az Istenről szóló görög filozófiai nézetek csak úgy hemzsegtek itt, s titkon befurakodtak a lelkekbe. Mintegy negyven évvel ezelőtt Celsus, egy római filozófus, ezzel a címmel írta meg ironizáló könyvét a kereszténység ellen: „Igaz Kommentár". Intellektuális körökben olvasták, sokszor szégyenítettek meg vele keresztényeket, akiket barbároknak ábrázol, akiket kizsigerelt a szegénység, s akiket varázslattal csaltak ártatlanul tőrbe.

Origenész, miután elolvasta a könyvet, nyilvánosan „Hazug Kommentárnak" nevezte, és éles cáfolatot írt róla, rámutatva például, hogy Celsus elferdíti Pál mondását. Így idézi: „Ebben a világban a gonosz dolgok bölcsességből származnak, míg a jó dolgok ostobaságból." Origenész érthetően fel volt háborodva, hiszen Pál valójában ezt írta:

> „Evilág bölcsességét Isten bolondságnak tartja."

A véleménye így hangzik:

„Itt valamit tennünk kell. Sokan szomjaznak az olyan megfogalmazásokra, ami az entellektüeleket is kielégíti. Ha mi, keresztények nem elégítjük ki őket Krisztus igazságával, ezek az emberek minden ételt elfogadnak majd, amit csak találnak. Egyáltalán, lehetséges, hogy egy keresztény olyan hitre adja a fejét, ami nem ésszerű? Ha valaki valóban szereti Jézust, megkockáztathatjuk-e, hogy ne ismerje? Mindenki iránt csaknem materiális szeretetet kell tanúsítanunk. Legyen ez célunk, s ereszkedjünk le az ő szintjükre, ahogy az Ige maga is leereszkedett a mi szintünkre, hogy örök életünk legyen. Ahelyett, hogy leszóljuk azokat, akik nem kapták meg a kegyelmet, amit mi megkaptunk, induljunk el, és az anya szeretetével tanítsuk őket. Vigyük el nekik a világosságot, ahogy Mária elvitte a kapott kegyelmet és világosságot Erzsébethez. Ha másokat tudatlanságban hagynánk, az olyan lenne, mintha megnyúznánk Krisztus testét. Krisztus nemde mindenkiért meghalt?!"

Origenész könyvei úgy áradtak, mintha zsilipek nyíltak volna meg. Szent Epiphaiosz 600 példányt számolt össze. „Nagyobb mennyiség, amit egy átlagember el tud olvasni" – kommentálta Szent Jeromos. Ezek a kötetek vaskosabbak voltak, mint a papirusz-tekercsek.

Hogy ezeket az adatokat el tudjuk hinni, ismernünk kell munkamódszerét. Szinte hihetetlen. Mintha semmiség lenne, úgy diktált egymás után hét mögötte álló gyorsírónak. Amikor azok elfáradtak, visszavonult a cellájába imádkozni.

Kapcsolata Jézussal annyira személyes volt, hogy úgy beszélt Hozzá, mintha testben is jelen lenne, ahogy a barát szól a barátjához. Egyszerűen prédikált. Minden eszközt felhasznált, hogy fölkeltse az emberek reményét, s hogy bemutassa az Atya szeretetét.

Ezért érthető, hogy így ír a János-evangéliumhoz fűzött kommentárjának bevezető soraiban:

> **„Csak azt ragadja meg ennek az evangéliumnak a szelleme, aki Jézus keblén pihent; hacsak nem Jézustól, vagy anyjától, Máriától kapott."**

Origenész számára Isten szemlélésének útja ugyanaz, mint Jánosé, akinek szemében, lévén, hogy az Atya láthatatlan, Jézus az Atya kinyilatkoztatása; Ő ismerte az Atyát, mint saját magát, következésképp Ő az egyetlen, aki az Atyát az emberekkel megismertetheti. Azon-

ban Jézus is láthatatlan, nem? Igaz, de ugye Ő adta meg valamennyiünknek a Lelket? Így Origenésznek mindannyiunk számára van tanácsa, ha bármelyikünk kételkedne a hit felől – menj Jézushoz: mert „ahol ketten vagy hárman összejönnek" nevének egységében, Jézus ott van közöttük: és (Origenész szavaival) „meglátod, hogy Krisztus kész megvilágosítani értelmedet."

Origenész meghalt. Magányos volt, szomorú, s később be is börtönözték, amikor Decius császár újabb üldözést indított a keresztények ellen. Nehéz bilincsbe verték, égő sebek borították. Egy földalatti börtönben kalodába zárták, s most végre örült, hogy mártírhalált halhat. De nem ez történt. A bíró megvonta tőle a kegyelem-kelyhet. Úgy érezte, hogy ilyen közismert és briliáns személyiség, aki katekumenek sokaságát készítette föl a vértanúságra Krisztusért, maga kell, hogy megtagadja ugyanazt a Krisztust.

Végül ezen utolsó üldözés alkalmával csalódnia kellett Origenésznek is, és a bírónak is.

A szenvedésektől legyengülve Origenész nemsokára meghalt.

Isten különleges vértanúságot szánt neki: egy hosszú, szellemi vértanúságot.

Silvano Cola

(A *New Covenant* engedélyével közöltük.)

ÍGY IS MEGVIZSGÁLHATOM LELKIISMERETEMET

???

LELKI TÜKÖR

Krisztus Urunk mondja: „Aki parancsaimat elfogadja és megtartja, az szeret engem."

1.

Mire van beállítva alapvetően az én életem? Lelkesít-e az örök élet reménye? Van-e gondom arra, hogy előrehaladjak a jóban; imádság, Isten Igéjének olvasása és átelmélkedése által, a szentségek vételével és az áldozatok, önmegtagadások vállalásával? Kész voltam-e megfékezni rossz szokásaimat, hajlamaimat és szenvedélyeimet, például az irigységet, ételben-italban való mohóságot és az élvezetvágyamat? Kevélységből és büszkeségből nagynak tartottam-e magamat Isten előtt, és megvetettem-e másokat, kiválóbbnak tartva magamat náluknál? Ráerőszakoltam-e akaratomat másokra, miközben mások jogát és szabadságát semmibe vettem?

2.

Hogyan kamatoztattam időmet, erőimet és mindazokat az ajándékokat, amelyeket Istentől kaptam, mint az evangéliumban említett talentumokat? Arra használom-e mindezeket, hogy magamat napról napra tökéletesítsem? Henyéltem-e és lustálkodtam-e?

3.

Békével viseltem-e a megpróbáltatásokat és az élet terheit? Hogyan hordoztam testemben a szenvedést, hogy „kiegészítsem azt, ami még hiányzik Krisztus szenvedéséből"? Végeztem-e pénteken bűnbánati cselekedetet és megtartottam-e az Egyház parancsát a böjttel kapcsolatban?

4.

Szemérmességben és tisztaságban megőriztem-e egész érzésvilágomat és testemet, mint a Szentlélek templomát, amely feltámadásra és dicsőségre hivatott? Megőriztem-e a tisztaság erényét, amely az Isten és emberek közötti hűséges szeretet jele, legfőképpen a szentségi házaséletben? Beszennyeztem-e testemet paráznasággal, szemérmetlenséggel, illetlen szavakkal és gondolatokkal, bűnös vágyakkal vagy cselekedetekkel? Kerestem-e bűnös élvezetet? Kihívó viselkedésemmel bűnre ingereltem-e másokat? Folytattam-e a keresztény és emberi tisztességgel ellenkező olvasmányokat, beszélgetéseket, néztem-e ilyen képeket, kerestem-e ilyen szórakozásokat?

5.

Félelemből vagy álszenteskedésből tettem-e valamit lelkiismeretem ellen?

6.

Törekedtem-e Isten fiainak szabadságában élni a Szentlélek törvénye szerint vagy magukkal ragadnak szenvedélyeim, melyeknek rabja vagyok?

JÉZUS ALÁZATA — ÚT A SZENTLÉLEKHEZ

ÜNNEPI ELŐKÉSZÜLET

„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű." (Mt 11,29)

Jézus *„szolgai alakot fölvéve kiüresítette önmagát és hasonló lett az emberekhez... megalázta magát és engedelmes lett mindhalálig."* (Fil 2,6-8)

Nagyböjt elkezdődött! Az egyház újra elénk állítja üdvözítőnk szenvedésének képeit. Megrendítő minden évben átélni Jézus fájdalmát, mivel ez azzal párosul, hogy „miattam történt". Jézus, az Isten Fia teljesen szabadon vállalta el értem azokat a borzalmas eseményeket, amelyek Vele történtek: a megostorozástól kezdve egészen a kereszthalálig. A szenvedéstörténet szembeállít bennünket bűneinkkel: ezt tetted! Jézus kereszthalálában minden ember bűne szerepelt a világ kezdetétől a világ végéig. Ugyanakkor azt is megkérdezi tőlünk a kereszt, hogy **most** mit teszel? Mit teszel az én kereszthalálom ismeretének a fényében? Most, hogy megújultál már a Lélekben, most, hogy tudod mit jelent a kereszthalál, mit teszel ennek tudatában? Mennyire engeded hatni magadra, mennyire engeded, hogy ez megváltoztassa életedet? Végső soron a kérdés lényege az, mennyire vállalod a szentséget?

A mai ember szerelmes a saját akaratába. Alig múlt tíz éves, életének minden szálával a szülői háztól függ, de odavágja szülei szemébe: „én azt teszem, amit **én akarok**!" Ebben a mondatban az a tragikus, hogy az ember ezt mondja Istennek is. Minden kudarca ellenére hajszolja saját önző akaratát. Úgy érzi, csak ezen az úton valósíthatja meg személyiségét. A kereszténység ott kezdődik, amikor rájövök arra, hogy ennek a mondatnak éppen az ellenkezője a helyes. A tanítványnak azt kell tennie, amit a mestere akar. Keresztény alapokon úgy valósulhat meg személyiségünk, hogy mindig készséges akarattal nyitottak vagyunk az Úr parancsai felé. Könnyű egy fellángoló pillanatban kimondani, hogy hűséges akarok lenni életem végéig Isten parancsaihoz. De mindennapi életünk helyzeteiben újra és újra meg kell kérdezni, mit jelent számomra **most** az Isten iránti hűség? Mit jelent számomra Jézus követése a munkahelyen, az iskolában, az utcán és a családi életben.

Ezért olyan fontos, hogy fölismerjük ebben a folyamatban **az alázat fontosságát**.

• ***„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok*** •
• ***és alázatos szívű."*** •

Jézus Krisztus isteni természete szerint végtelenül hatalmas, a mindenség királya, végtelenül bölcs... mégis vállalta, hogy a „szeretet őrületében" (Michel Quist) semminek mutatkozzék: kicsinynek, védtelennek, szegénynek. Ez a legnagyobb misztérium, ami a világ történetében valaha is megjelent. Jézus szabadságában állt használni isteni hatalmát és akár az egész római birodalmat elsöpörhette volna. De ő „kiüresítette önmagát" (Fil 2,6) – ahogy Pál írja, és lemondott ennek a végtelen hatalomnak a használatáról. Egészen kiszolgáltatottá és egészen szegénnyé lett **érettünk**.

Ugyanakkor ott rejtőzik ebben a cselekedetben az Atya szeretete. Jézus azért volt képes erre a lélegzet-elállító alázatra, mert végtelenül szerette az Atyát. Az Atya szeretete hozta létre benne azt a készséget, hogy vállalja az alázat legnagyobb tettét. Ebből megérthetjük, hogy csak az tud kitartóan az alázat útján járni, aki nagyon szereti az Urat.

Aki szeret, az nem fél attól, hogy elveszíti tekintélyét, biztonságát, nagyságát. Nem fél attól sem, hogy esetleg elveszíti az emberek róla kialakult véleményét, képét. Mert biztos abban, hogy Isten szereti őt és gondot visel rá. Épp így képes megélni az alázatot is, mert nem fél az ezzel járó veszteségtől.

Ha megfigyeljük a Szentháromság másik két személyét, ott is megtaláljuk az alázatot. A Szentlélek szintén alázatos. Képes volt leszállni a kicsiny Mária méhébe, hogy létrehozza a megtestesülést. Az Atya szintén alázatos, mert elküldte Fiát egy olyan életútra, amelyről tudta, hogy meg nem értéssel, bántalmazással, kigúnyolással és kereszthalállal jár együtt. A Fiún keresztül mindezek az Atya szívét is érintették. A Fiú kigúnyolása az Atya kigúnyolását is jelentette. Az Atya vállalta – a Fiú személyében – ezt a bántalmazást és kigúnyolást. Jézus tehát elindult ezen az úton és egész létformája az alázat volt. Három pont kiemelkedik ebből a folyamatból, ami különös szimbóluma az Ő alázatának. A **JÁSZOL** – a **KERESZT** – és az **EUCHARISZTIA**.

Mind a háromban annyira megjelenik a kicsiség, hogy a világ vakon elmegy mellettük és nem veszi észre az isteni lét ragyogását. Nem veszi észre, hogy ezekben az isteni jóság legnagyobb csodái rejtőznek. A hatalom elfátyolozza magát, hogy előtörjön a szeretet nagysága. Ebben a három képben úgy áll előttünk Jézus, mint aki teljesen rászorul az emberi segítségre.

A jászol nemcsak azt jelenti, hogy itt egy tehetetlen kisgyermek fekszik, hanem emellett ott van a folytatás

is, a menekülés Egyiptomba, az üldöztetés, az étel-italban való hiány, melyet csak az emberi irgalom oldhat meg. Nincs étel és kérni kell; nincs egy pohár víz és kérni kell; nincs szállás és kérni kell. Isten Fia hajléktalanná tette magát, hogy előcsalogassa szívünk sötétségéből azt a csipetnyi jót, amely megszánja az üldözöttet és ennivalót, szállást ad neki.

Ugyanez valósult meg a kereszten is. A kemény szívű gonosztevő is megrendült (jobb lator), amikor látta az ártatlan Jézust halálra kínzottan megjelenni és keresztre feszíteni. A legdurvább lelkű emberben is maradt annyi jó érzés, amely megrendül egy teljesen ártatlan ember testi-lelki megaláztatásán és összetörésén. Ezért mutatja az Egyház nagyböjtben Jézus szenvedő képeit, hogy előcsalja szívünkből a viszontszeretet és a hit szikráját. Aki engedte magát ennyire összetörni és megalázni, az tudta, hogy mit jelent a bűn, ezért élete árán is vissza akar tartani a szakadékba zuhanástól. A kereszt nemcsak az alázatot hirdeti, hanem azt is, hogy Jézus milyen nagy fontosságot tulajdonít a lélek bűntől való szabadulásának és tisztaságának. Akiben van alázat, az komolyan veszi ezt a jelet. Abbahagyja a bűnös élvezetek hajszolását és mer áldozatot vállalni a jóért. Mert az nyilvánvaló, hogy a jóban csak az tud megmaradni, aki vállalja az önmegtagadás áldozatát. Emberi természetünk hajlamos a bűnre, vagyis keresi a bűn alkalmait.

Jézus eucharisztikus jelenléte talán legnagyobb mértékben hirdeti Jézus alázatát. Mert itt nem egy emberi lény hordozza az isteni valóságot, hanem egy élettelen anyag: a kenyér és a bor.

Ugyanakkor ezzel elő akarja csalogatni énünk legbensőbb titkát, amely vágyakozik a szeretet önátadására. Az ember a másik ember viszonylatában mindig védekezik. Maszkot ölt magára, amely hivatalának, műveltségének, vagyonának mozaikdarabkáiból tevődik össze. Ezzel próbálja megvédeni magát mások támadásaitól.

Az eucharisztia előtt nem lehet maszkot hordani, mert értelmetlen és nevetséges lenne. A legkisebb előtt az ember is vállalhatja kicsiségét. Ezt a védtelen kicsi ént akarja Jézus előhívni alázatával, hogy ne rejtegessük magunkat Őelőtte, hanem higgyük el, hogy Ő így szeret bennünket.

Az alázat mindhárom szimbóluma ugyanakkor a hit szimbóluma is.

A jászolban fekvő Jézus merte rábízni magát egészen az Atyára. Hitte, hogy az Ő védtelen gyermekségén keresztül az Atya megváltó szeretete sugárzik a világra. Hitte, hogy az Ő gyermekségének szerepe van a világ megváltásában.

Ugyanez történt a kereszten is. Jézus hitte, hogy a kereszten sem lesz egyedül, mert az Atya vele lesz és meg fogja Őt dicsőíteni.

Az eucharisztiát megalapítva hitte, hogy az Atya ebben a legkisebb jelben is cselekedni fog és közelebb viszi általa az embert az üdvösséghez.

Jézus mindhárom szimbólumban tökéletesen megélte a bizalmat az Atya iránt.

A sátán bukását a kevélység okozta. Kísértésének célja, hogy minden embert belerángasson a kevélységbe. Minden embert azon a szinten kísért, amelyre éppen eljutott. Ha valaki lelkileg megújult és elnyerte a Szentlélektől a karizmákat, akkor a sátán megkísérti a hiúsággal: nagyobb lettél, mint a többiek, ez egyedül a te érdemed, élj függetlenül mindenkitől.

Aki engedi, hogy a hiúság és kevélység kísértése a szívéig hatoljon, abban leáll a Szentlélek munkája. A Szentlélek csak az alázatos szívben tud működni. Mert csak az alázatos szívű emberre képes Isten kegyelme hatni. A tanítvány azt teszi, amit a mestere. Úgy akar gondolkodni, szeretni, élni, ahogy Jézus gondolkodott, szeretett és élt.

• *„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok* •
• *és alázatos szívű."* •

Ezzel mintegy örökségül hagyta az ember számára az alázatot. Jézus elvárja, hogy mi – az Ő tanítványai – ezen az úton járjunk.

AZ ALÁZAT GYAKORLÁSÁNAK a következő hét formáját lehetne ajánlani:

1. **Ne a birtoklásra, hatalomra, élvezetre tedd a hangsúlyt, hanem az Istenben való létezésre, a belső élet növekedésére, a szív elmélyülésére, mert ez az, ami örökké tartó!**

   Az áteredő bűn óta az ember mindig félti a saját létét Istentől, ezért szeretné bebiztosítani magát a világ birtoklásával. Azt gondolja: mennél többet birtoklok a világból, annál erősebb a létem, és így biztosítom magam Istennel szemben. Isten elgondolása szerint pedig a létezés forrása a Vele való élő kapcsolat. Az létezik igazán, akiben Isten él. Minél teljesebb ez az élet, annál mélyebb a létezés. Ha Isten nem él az emberben, akár az egész világot birtokolja is, a léleknek nem használ semmit. Az létezik igazán, ami a szívben van. Ha a szív üres marad, akkor ezt az üres szívet visszük Isten elé halálunk pillanatában és ez lesz a pokol, az örök üresség. Az ember életének értelme az, hogy belsőleg éljen!

2. **Az imádság Isten tiszteletéből fakadjon!** Ne szavakat mondj, hanem szíved mélyéből imádd Istent, mert nélküle semmit sem tehetsz! Ezért egyetlen napot se hagyjál ki, amikor megfeledkeznél az imáról!

3. **Tiszteld a másik ember személyiségét, a benne rejlő istenarcot!** Különösen a szegényekben és kicsinyekben! Ezért senkit ne akarj kisajátítani, uralni, kihasználni, elnyomni!

4. **Ismerd fel és fogadd el Isten ajándékait a jelen életkörülményeidben!** Ne légy elégedetlen, kritizáló, irigy, féltékeny, haragos, lázadó!

5. **Keresd a segítségnyújtás alkalmait a szükségben levők felé!** Figyeld meg, ki az, aki vigasztaló szavakat

vár tőled, vagy más lelki, fizikai segítséget, esetleg látogatást, levélírást!

6. **Szenteld meg a szenvedés perceit!** A szenvedés mindig próbára teszi az ember alázatát. A „miért pont én?" és a „miért pont most?" kérdései lázadást és haragot indíthatnak el bennünk. Ha ebben a kérdésben az ember nem tud igent mondani, akkor a szenvedés eltávolítja Istentől. Ha fölajánlja szenvedését és elfogadja azt, akkor az közelebb viszi őt Istenhez és lelkileg átformálja, alázatossá teszi.
7. **A sikertelenség, elutasítottság, meg nem értés, csalódás perceiben fogadd el Jézust, akit szintén elutasítottak, átélte a csalódást, meg nem értést és a sikertelenséget!**

Mária végig alázatos maradt, egészen a keresztig. Legyen az akár meg nem értés, üldöztetés, családi elutasítás, vagy a farizeusok elutasítása – bármi történt vele, meg tudta őrizni alázatát. Meg tudott maradni egészen kicsinynek és egészen Istenben bízónak. Az alázat ebben a bizalomban mutatkozik meg igazán. Ha valaki teljesen ráhagyatkozik Isten szeretetére és gondviselésére.

A karizmák csak úgy tudnak helyesen működni és növekedni, ha az ember háttérbe szorítja önmagát. Ha a gőgös, hiú, önző emberi természet nem vonul vissza, akkor állandóan keresztezi Isten kegyelmi működését. Ahogy Keresztelő Szent János mondta Jézussal kapcsolatban: „Neki növekednie kell, nekem pedig csökkennem." Ha ezt nem éli meg valaki a karizmatikus úton, akkor elveszíti a Szentlélek ajándékait.

Aki engedi magában Jézust növekedni, az tud másokkal együttműködni. Akiben van alázat, az tud örülni, amikor a másik egy különleges kegyelmet kap Istentől. Akiben nincs alázat, irigységével, versengő magatartásával keresztezi a Szentlélek működését. Krisztus misztikus testének – az egyháznak – dinamikus fejlődése is mindig igényli az ember bizalmát és alázatát.

Jézus talán ilyen szavakat mond: *„Gyermekem, fogadd el, amit igémben olvashatsz (Jn 15): nélkülem semmit sem tehetsz. Általam azonban mindenre képes lehetsz. Ha magadat keresed, a semmit keresed és mindent elveszítesz. Ha engem keresel, mindent megnyersz, csak a semmit érőt veszíted el. Barátomnak tekintelek, mert szeretlek téged. Benned akarok élni! Minél jobban elszakadsz magadtól, annál jobban tudok működni benned. Bízd rám magad és én elveszem félelmeidet és győzelmessé teszlek téged."*

KÉRDÉSEK

• Mennyiben fogadom el Isten akaratát? • Hogyan harcolok hibáim ellen? • Hogyan működök együtt másokkal a közösségben? • Hogyan élem át az imában kicsinységemet? •

Katona István

IMÁDSÁG SZERETETÉRT

Bár szeretlek Istenem,
égve kérlek: add nekem,
hogy szeressek teljesen.

Hiszen minden vagy nekem:
minden méznél édesebb,
anyatejnél selymesebb,
minden fénynél fényesebb,
színezüstnél színesebb,
színaranynál teljesebb,
gyémántkőnél ékesebb.

Undort szül a testre-tett
és megosztott szeretet:
magban holt, ha fél a tett,
és ha nem a Te kezed
bársonyától lett meleg:
szentélyedből kinn reked.

Tűz vagy: mindig lánggal égsz,
önmagadban el se' férsz;
gyújts fel Te, ki el nem égsz!

És egészen lángra gyúlok
Tőled; máshoz sose' nyúlok,
hisz már az sem jól szeret,
aki másra vet szemet:
arra, mi nem lényeged,
s nem Teérted tár szívet.

Hőn szeretlek hát, Uram,
hiszen minden rút utam
forrásánál – nem magam –
tárt szívednek árja van;
előbb szeretsz, mint szavam
eljut Hozzád úttalan.

Jaj, de hogy kerül a számra
szűz szerelmed tengerárja?
Bűnös ajkkal, mért dadogjam?
Jóságodnak telje túl van
minden földi téreken;
réges-rég szóltán nekem:
gyermekem, jó gyermekem...

Szent Ágoston
(Rezek Román fordítása)

JÉZUS A JÓ PÁSZTOR

TANÍTÁS

ZÖLDELLŐ RÉTEKEN LEGELTET

„Veled van az Úr, a te Istened, az erős Szabadító! Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével, örül majd neked ujjongó örömmel, mintha ünnepet ülne." (Szof 3,17-18)

Jézus, aki tanúságot tesz az Atya gyengédségéről, már most szeret bennünket. Halljuk meg lelkünkben szerető szavait és érezzük, amint apaként karjaiban ringat bennünket! Életre kelti bennünk a kisgyermeket. Jézus szíve, drága vérét ereinken átáramoltatva életre keltő vérátömlesztésben részesít bennünket. Hagyjuk ezt megtörténni! Hagyjuk, hogy ez bekövetkezzék! Mossa el ez a vérátömlesztés életünk hulladékát és roncsait; mindazt, ami zavar bennünket, életünk minden összetört cserepét; minden háborgást, rendetlenséget és zűrzavart! Ereinkben áramló drága vére tegyen bennünket bizakodóvá abban, hogy Isten képes uralkodni a káoszon! Benne egyensúly és rend van.

Jézus, a mi menedékünk, alternatívát kínál nekünk, hogy erősek és függetlenek lehessünk. Ismerjük fel, hogy tőle való függésünk nem a gyengeségnek, hanem az érettségnek a jele. Nyíljunk meg előtte bizakodó gyermekként, beismerve, hogy szükségünk van rá, tudva, hogy mit nem tudunk teljesíteni vagy, hogy nem tudunk erősek lenni, vagy a helyes úton járni! Szükségünk van rá, hogy az Övéi legyünk!

Nyugodjunk meg és fogadjuk el életét önmagunkban! Érezzük magunkat jól szeretetében és abban a módban, ahogy a dolgokat intézi! Érezzük magunkat jól a bőrünkben, fogadjuk el magunkat olyannak, amilyenek vagyunk! Szívének mélységes nyugalmában jussunk el önmagunk és létünk lényegének elfogadására!

Időzzünk hosszasan szívének közepében, hallgatva szeretetének szimfóniáját! Vegye fel szívünk az Ő szívének ütemét! Most is apánkként gondoskodik rólunk és életet önt belénk. Pihenjünk meg és élvezzük szülői meleg szeretetét!

Az Úr – aki Atyánk – békéje megáld bennünket mély, üdítő békével, amikor egyesülünk Vele szeretetének friss zöld legelőjén. Gondoljunk hálával arra, hogy életünk Istené! Ismerjük fel Atyánk szeretetét, higgyünk és bízzunk benne!

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű." (Mt 11,28-30)

„Az Úr erőt ad népének, az Úr békével áldja meg népét." (Zsolt 29,11)

„Nem hatalom által és nem erőszak által, hanem az én lelkem által – mondja a Seregek Ura." (Zak 4,6)

CSENDES, NYUGODT VIZEKHEZ VEZET

„Értelmet adok neked, megtanítalak az útra, amelyen járnod kell. Tanácsot adok neked, s szemem rajtad nyugszik." (Zsolt 32,8)

Jézus, a szeretett tanító, akit az Atya küldött, jelenti életünk számára a bölcsességet. Velünk jár, beszél hozzánk és gyümölcsöző utazásra hív meg bennünket. Jézus, aki tiszteletben tartja szabad akaratunkat, bizalmas barátként utazik velünk. Hallgassunk rá figyelmesen, beszéljünk vele nyíltan és szabadon mindarról, ami bánt bennünket! Jézus, a mi csodálatos tanácsadónk, segít majd abban, hogy életünket világosabban lássuk, hogy meglássuk, hol is állunk most és merre tartunk. Segít feldolgozni gondolatainkat és érzéseinket. Segít megismerni önmagadat. Bízzunk benne szívünk minden titkos rekeszével! Ismerjük fel, hogy a mi egyedülálló személyiségünk fontos Jézusnak! Ismerjük fel felelősségünket Istennel szemben, ismerjük fel azt, hogy együtt kell működnünk a Szentlélekkel Isten tervének életünkben történő megvalósítása érdekében!

Segítsen Jézus, az Élő Ige, felismerni és visszafordítani minden rossz elhatározásunkat, mely szerint soha többé nem fogunk senkit szeretni, soha nem bízunk már senkiben, senkit sem engedünk többé túl közel magunkhoz! Engedjük meg, hogy feltárjon bennünk rég eltemetett érzéseket és világosságra hozzon olyan emlékeket, amelyek fogva tartanak bennünket! Minden elbátortalanodásunkban, gyengeségünkben és tévedésünkben mondjuk azt: „Jézus, beléd helyezem bizalmamat." Áldjon meg bennünket tanulásra hajló lélekkel! Bízzuk Rá haragunkat és csalódásunkat és minden indulatunkat! Bízzuk Rá, hogy meggyógyítsa érzelmi életünket azzal, hogy nyitva tartjuk előtte a szívünket! Tanuljuk meg, hogyan fejezhetjük ki érzelmeinket egészséges módon!

Jézus, aki szeret minket és törődik minden szükségletünkkel, betekintést nyújt saját bensőnkbe, abba, hogy mi mozgat bennünket és miért. Ő beleviszi az Atya bölcsességét és megértését, érzékenységét életünk minden küzdelmébe; a csalódottságokba, a be nem teljesedett

vágyakba, a ki nem mondott, szavakba nem foglalt kívánságokba. Emeljük fel minden gondolatunkat és gondunkat Hozzá és mondjuk még egyszer: „Jézus, bízom Benned!" Ismerjük fel Atyánk szeretetét, higgyünk és bízzunk Benne!

„Ha meg akár jobbra, akár balra letérnél, füled hallani fogja mögötted figyelmeztető szavát: »Ez a helyes út, ezen járjatok!«" (Iz 30,21)

„Ez is a Seregek Urától való: Mert csodálatos az ő tanácsa, és bölcsessége mindent felülmúl." (Iz 28,29)

„Én az Úr, a te Istened tanítalak arra, ami jámborrá tesz, ami arra az útra vezet, amelyen járnod kell." (Iz 48,17)

Ő FELÜDÍTI LELKEDET

„A minden kegyelem Istene... maga fog majd titeket tökéletessé tenni, megerősíteni, megszilárdítani és biztos alapra helyezni." (1Pt 5,10)

Jézus, a Feltámadás és Élet meghív minket Atyja családjába és megkezdi az újjáépítés finom munkáját. A Szentlélek erejével megváltozunk, napról-napra az Ő képére és hasonlatosságára. Jézus a mi újjáépítőnk. Fogadjuk el a teljességet, amelyet Ő ma kínál nekünk! Adja meg Jézus, a mi gyógyítónk a mélységes vágyat a testi, szellemi és lelki jól-lét iránt! Bízzuk Rá ezt a folyamatot! Tapasztaljuk meg Jézus életét testünk minden egyes sejtjében, elménkben, érzelmeinkben, tetteinkben és reakcióinkban! Hagyjuk, hogy testünkből, értelmünkből és lelkünkből kiűzzön minden betegséget és fertőzést! Ő Gileád balzsama, lelkünk orvossága!

Tapasztaljuk meg feltámasztó erejét, amely megnyitja a börtönajtókat, letöri a bennünket megkötöző láncokat, kiűzi a gonosz szellemeket, megsokasítja a táplálékot, lecsendesíti a vihart, sétál a vízen és életre kelti a holtat! Ismerjük fel, hogy szerető Mennyei Atyánk számára semmi sem lehetetlen! Bízzunk jóságában és megértésében, amely megnöveli számunkra a teret, amely bátorít bennünket a növekedésben, a tanulásban, a gondolkodásban és érzésben! Higgyünk részvétében, amely a tévedéseket „a fejlődés, növekedés lehetőségeinek" nevezi! Ismerjük fel Őt, mint a második, harmadik és negyedik lehetőség Istenét! A Szentlélek friss reményt lehel életünk legmélyebb és legsebzettebb zugaiba. Legsebzettebb részünk mondja azt, hogy: „Jézusom, bízom Benned!"

Mint Atyánktól megbocsátást nyert gyermek, bocsássunk meg mi is azoknak, akik életünket megnehezítik! Jézus megbocsátó szeretete rajtunk keresztül árad a kereszt kegyelméből azokra, akik megbántottak bennünket. Hagyjuk áradni! Jusson eszünkbe, miként hozta Jézus össze az embereket, hogy megbocsássanak, megbékéljenek! Legyen a miénk ugyanez a lélek! Kockáztassuk meg, hogy nyitottak vagyunk, és megosztjuk másokkal a szívünket!

Tapasztaljuk meg a mélységes kapcsolatot Mennyei Atyánkkal és általa a mélységes kapcsolatot Krisztusban fivéreinkkel és nővéreinkkel! Ezek a mélységes kapcsolatok gyógyulást és szilárdságot hoznak életünkbe. Maradjunk nyitottak és a családhoz kapcsolódóak, meggyökerezve egy imaközösségben! Életünk minden sebzettsége gyógyuljon meg Jézus szeretetében!

Jézus, aki az Élet, életét most belénk önti, hogy a mi életünk legyen. Ismerjük fel az Atya szeretetét, higgyünk és bízzunk Benne!

„A minden kegyelem Istene pedig, aki Krisztusban örök dicsőségre hívott meg benneteket, rövid szenvedés után maga fog majd titeket tökéletessé tenni, megerősíteni, megszilárdítani és biztos alapra helyezni." (1Pt 5,10)

„...sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van." (Róm 8,38-39)

„Ma tanúul hívom ellenetek az eget és a földet: életet és halált, áldást és átkot tártam a szemetek elé. Így hát válaszd az életet, hogy te is, utódaid is életben maradjatok, szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára és ragaszkodj hozzá! Mert ez jelenti számodra az életet..." (MTörv 30,19-20)

Linda Schubert

(Részlet Linda Schubert: „Az Atyai áldás gyógyító ereje" című könyvéből)

„Csak annyit és csak annyira fogsz a lelki dolgokban előrehaladni, amennyit és amennyire önzésedből, saját akaratod és kényelmed szeretetéből ki tudsz lépni." *(Loyolai Szent Ignác)*

BRIEGE McKENNA: „VANNAK MÉG CSODÁK!"

ABC

KÖNYVAJÁNLAT

Ha Briege McKennáról kérdeznek, akit magyarul nemrég megjelent könyvéből ismertem meg, önkéntelenül is azt válaszolom: *„Mintha csak Tardif atya küldetésének női továbbvivője lenne."*

Az összehasonlítás bizonyos szinten tényleg megállja a helyét: Briege McKenna kortársunk, akárcsak Tardif atya, de természetesen nem pap. Domonkos rendi apáca, aki a Dominikai Köztársaságban élő atyához hasonlóan járja a világot és betegeket gyógyít – mert Jézus Krisztus rendkívüli erejű gyógyító karizmát ajándékozott neki.

Az már a különbségek közé tartozik, ahogyan szolgálatukat végzik: Tardif atya szentmiséi során „kihirdeti", hogy az Úr milyen gyógyításokat visz éppen végbe, míg Briege nővér karizmája „személytől személyig" hatékony. Ő együtt imádkozik a betegekkel, s általában kézrátételes imát is mond.

„Specialitása" egyébként a telefonon keresztül végzett gyógyító szolgálat, melynek során gyakran többezer kilométeres távolságban lévő súlyos betegek nyernek teljes gyógyulást.

Ha ezt a cikket olvasná, Briege nővér már biztosan tiltakozna: *„Ne írj rólam ennyit! Jézusról írj!"* Valóban, ez a könyv, ahogyan McKenna nővér élete is, az Úr Jézusról szól. Hiszen – ahogy a harmadik fejezet címeként is olvassuk – *„Az Úr a Gyógyító!"*

Aki tehát csupán a csodát, csupán a szenzációt keresi a címében valóban szenzációt ígérő könyvben – VANNAK MÉG CSODÁK! – lehet, hogy nem azt kapja, amit várt. Nem azért, mintha könyvében McKenna nővér fukarkodna a rendkívüli, valóban csodálatos események leírásával, hiszen szinte minden lapra jut egy csoda: vakok nyerik vissza látásukat, békák és rákos betegek egészségüket, sokan a biztosnak vélt halálból támadnak „új életre"... De McKenna nővér világossá teszi, hogy mégsem ez a fontos, illetve nem ez a legfontosabb.

„Az Úr megtanított arra, hogy a belső gyógyulás, a lelki gyógyulás a fontosabb" – írja a szerző. *„Ha a lélek nem gyógyult meg, ha valaki nem került közelebb Jézushoz, vajon mire való az egész? Itt van például annak az evangéliumi férfinak az esete, akit leengedtek a háztetőn keresztül, hogy Jézus meggyógyíthassa (Mk 2,1-12). Jézus első szava ez volt hozzá: »Bocsánatot nyertek bűneid.« Azután fizikailag is meggyógyította őt. Fontosabb, hogy az ember a bűneiből kigyógyuljon. A bűn a legnagyobb betegség."*

Talán itt be is kellene fejeznem, de van még legalább két dolog, amit a katolikus karizmatikus megújuláshoz tartozó olvasók figyelmébe kell ajánlanom.

Az első az a lelki küzdelem, amit ez a domonkos apáca önmagával és Jézussal folytatott, hogy el tudja fogadni azt a szolgálatot, amit az Úr szánt neki. McKenna nővér sokáig menekült megbízatása elől. Félt, hogy elveszíti „jó hírét", félt a feltűnéstől, félt, hogy az emberek azt gondolják majd róla: valami gyanús dologba keveredett. *„Követni akartam Jézust, csakhogy meg akartam tartani az ellenőrzést életem fölött. Nem akartam bolond lenni."*

Egy biztos: az Úr közöttünk is szabadabban cselekedne, ha félretennénk félelmeinket és feltételeinket, és mernénk „bolondok lenni Jézusért".

A második dolog: Briege nővér Szentlélek-keresztsége óta minden nap három órát tölt imádságban az Oltáriszentség előtt. Ebből meríti erejét a szolgálathoz, s innen meríti a bölcsességet is csodálatos tisztaságú gondolatai megfogalmazásához az Egyházról, a szentmiséről, a cölibátus és a papi szolgálat értelméről, az engedelmességről, a Szűzanyáról és a nő szerepéről az Egyházban.

Végül nagy szeretettel ajánljuk a könyvet pap testvéreink figyelmébe, hiszen McKenna nővér évek óta tart lelkigyakorlatokat világszerte római katolikus papok számára. Ez a másik szolgálata, melyhez nem kevesebb kegyelmet kapott, mint gyógyító küldetéséhez.

(A könyv a LÉLEK ÉS ÉLET Alapítvány gondozásában jelent meg.)

Kunszabó Zoltán

LELKI ADOPTÁLÁS

ISMERTETŐ EGY MOZGALOMRÓL

„Aki pedig befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be" (Mt 18,5)

A Lelki Adoptálás Terjesztésének Országos Mozgalma, melynek központja Jasna Góra (Czestochowa), fő védnöke pedig a Jasna Góra-i kolostor perjele lett. A Jasna Góra-i központ szerepe a Mozgalom programjának megvalósításában igen fontosnak ígérkezik a kegyhelyre érkező lengyel és külföldi zarándokok nagy száma miatt.

A LELKI ADOPTÁLÁS LÉNYEGE, CÉLJA ÉS RÖVID TÖRTÉNETE

A lelki adoptálás lényege szerint **fogadalom, amelyben egy konkrét személy kötelezi magát, hogy 9 hónapon át** (vagyis amennyi időt átlagosan az anyaméhben tölt a megfogant gyermek) **mindennap imádkozik egy veszélyben levő magzatért**, valamint azért, hogy ez az Isten által kiválasztott és egyedül Általa ismert gyermek születése után törvényes családi keretek között nőhessen fel, szeretetben és elfogadva.

A fogadalom tárgyát képező imák: a rózsafüzér egy titka, egy megadott ima a gyermekért, valamint önkéntesen vállalt bármilyen más ima, szentáldozás, böjt ill. konkrét segítség egyedülálló anyáknak, nagycsaládosoknak vagy magányosoknak.

A fogadalmat tevők nemcsak a magzat életéért imádkoznak, hanem egyben a szülők, a családok gondolkodásmódjának, erkölcsi felfogásának helyes irányban történő fejlődéséért is.

A lelki adoptálás a jogi örökbefogadástól eltérően a gyermeknek saját, vér szerinti, törvényes családját akarja biztosítani – az imák és áldozatok, az Istennek történő önátadás által. Mindez mély hitet és áldozatkész, tiszta és önzetlen szeretetet feltételez, hiszen a fogadalmat tevők olyan gyermekért (és családjáért) hoznak áldozatot, akit nem ismernek, akit soha sem fognak magukhoz ölelni, aki emberileg sohasem lesz az „övék".

A lelki adoptálás végső célja az egész család, az Isten által rendelt erkölcsi rend védelme és helyreállítása. Egyben engesztelés is a magzatgyilkosságok égbekiáltó bűnéért.

A lelki adoptálás gondolata Fatimából származik. Lengyelországban 1987-ben, február 2-án a varsói Szentlélekről elnevezett pálos templomban tették le az első fogadalmakat, miután a varsói érseki kúria engedélyével elkészültek az alapvető tudnivalókat és imákat tartalmazó nyomtatványok. A lelki adoptálás eszméje fokozatosan áradt szét innen nemcsak Varsó, de egész Lengyelország területére is. Különböző központok alakultak, míg 1994-ben a Családok Nemzetközi Évében létrejött

ÜNNEPÉLYES FOGADALOM EGY MEGFOGANT GYERMEK LELKI ADOPTÁLÁSÁRA

„Szentséges Szűz, Istenanya, Mária, összes Angyalok és Szentek,
a meg nem születettek védelmében való segítségnyújtás vágyától vezetve
elhatároztam és fogadom,
hogy .....-tól kezdődően,
..... ünnepe alkalmából,
Lelki Adoptálásba fogadok egy gyermeket,
akinek nevét egyedül Isten ismeri,
hogy 9 hónapon át, mindennap imádkozom élete megmentéséért,
valamint azért, hogy születése után törvényes és tisztességes életet élhessen.
Imáim e szándékra a következők lesznek:
a rózsafüzér egy titka,
önkéntes felajánlásaim,
és az az ima, melyet ma először mondok el."

NAPI IMA

„Uram Jézus, Édesanyád, Mária közbenjárásával, aki szeretettel szült világra Téged, valamint Szent Józsefnek, a bizalom emberének közbenjárására, aki születésed után gondoskodott rólad – kérlek Téged annak a meg nem született gyermeknek érdekében, akit lélekben adoptáltam, és akit a halál veszélye fenyeget. Kérlek, adj szüleinek szeretetet és bátorságot, hogy meghagyják gyermekük életét, melyet Te magad rendeltél számára. Ámen!"

Aki a fentiek alapján jelentkezni szeretne fogadalomtételre, a következő címen érdeklődhet:

Szociális Testvérek Társasága
Budapest

SZENT SCHARBEL ÉLETE ÉS CSODÁI

†

ÉLETRAJZ

SZENT SCHARBEL ÉLETE

Modern világunknak talán legmeghökkentőbb jelensége a szent maronita szerzetes, Szent Scharbel Makluf tökéletesen épen és életszerűen maradt testének létezése, aki 1828 május 8-án született Biga-Kafra faluban, Észak-Libanon magas hegységében.

A keresztségben a József nevet adták neki. Nagyon szegény, de vallásos szülők öt gyermeke közül ő volt az utolsó. Kora gyermekségétől fogva erősen vonzódott az imádsághoz és a magányhoz. Amikor elérte a 23. életévét, elhagyta otthonát családja nemtetszése ellenére és boldogan letelepedett Annaya-ban, a Szent Marun kolostorban. Miután befogadták a novíciátusban, a Scharbel nevet kapta, egy korai vértanú nevét.

A rendje által vezetett szemináriumokban gondos teológiai nevelésben részesült, miután 1859 július 23-án pappá szentelték és a Szent Marun kolostorba küldték, ahol 16 évet töltött a szerzetesi erények gyakorlásában.

1875-ben elöljárói engedélyével a Szent Péter és Pálról nevezett remeteségbe vonult vissza, amely nem volt messze a kolostortól, s amelyet a papok a teljes visszavonulás napjaiban használtak. Ebben a magányos szentélyben töltötte életének hátralevő huszonhárom évét, szigorú önsanyargatási gyakorlatokban. Társai feljegyezték, hogy szőrcsuhát viselt, testi fenyítéket gyakorolt, kemény földön aludt és csak egyszer evett napjában abból, ami társai étkezéséből megmaradt.

Semmi különöset nem jegyeztek fel róla, kivéve figyelemreméltó áhítatát a Szent Eucharisztia iránt és legkedvesebb szokását, hogy naponta 11 órakor szentmisét mondott, így majdnem az egész délelőtt a felkészüléssel telt el. A nap hátralévő részét hálaadással és közben munkával töltötte. Egész éjszaka pedig az Oltáriszentséget imádta és olajlámpával világított. Ezért egy alkalommal az elöljárója szóvá tette, hogy sok olajat fogyaszt. Az a testvér, aki a lámpákat szokta feltölteni olajjal, az ő lámpájába olaj helyett vizet töltött, amiről Szent Scharbel nem tudott. Így szokása szerint meggyújtotta este lámpáját és az egész éjjel égett. Ezt az a testvér, aki a lámpákat töltötte, megfigyelte és az elöljárónak jelentette. Ettől fogva az elöljáró többet nem kifogásolta az éjszakai virrasztását.

1898-ban a szentmise közben agyvérzés érte. A szent szerzetes nyolc nappal később, Karácsony estéjén halt meg, hetven éves korában. A kolostor temetőjében földelték el, ahová előtte oly sok szentéletű szerzetest is már eltemettek. A kolostori szokás szerint a holttesteket, amelyet nem balzsamoztak be, a rend teljes ruházatába öltöztették és a sírba helyezték, koporsó nélkül.

Minden valószínűség szerint elfelejtették volna őt, ha egy bizonyos sírjánál keletkezett jelenség (amely **rendkívüli ragyogó fény** formájában jelentkezett, s amely negyvenöt éjszakán át volt látható a temetést követően) nem következett volna be. Emiatt és a csoda sok tanújának lelkesedése miatt is, a kolostor hivatalos engedélyt kért az egyházi hatóságoktól a test exhumálására, amely szertartás a szent halála után négy hónappal megtörtént.

Amikor az egyszerű sírt a rend elöljárói, a kolostor szerzetesei és a falu népe jelenlétében megnyitották, a **test tökéletes állapotban volt**, habár a gyakori esőzések következtében, melyek a temetés óta többször is elárasztották a temetőt, a test vízzel elöntött sírban úszott.

Miután megtisztították és új ruhadarabokat adtak a testére, tisztelettel befektették egy fakoporsóba, amelyet a kolostor magánkápolnájának egyik sarkában helyeztek el.

1927 július 24-én, miután Scharbel atya testét a Beirutban működő Francia Orvosi Intézet két orvosa gondosan megvizsgálta, papi ruhába öltöztették és egy **új fakoporsóba helyezték**, amelyet cinkkel (horgany) fedtek be. Különböző iratokat, melyeket a két orvos, az Egyházi Bizottság bírája, a hit védelmezője, a rend jegyzője és elöljárói állítottak ki, behelyeztek a cinktubusba, amelyet szorosan lezártak és a test mellé tették.

A Bizottság a püspöki emblémával ellátott pecsétjével lepecsételt koporsót **új sírba, az oratórium falában előkészített helyre** tetette. A koporsót két kődarabra helyezték, hogy megelőzzék a föld nedvességével való érintkezést és miután a kőművesekkel gondosan befalazták, a sír háborítatlan maradt huszonhárom éven keresztül.

1950 február 25-én a szentélybe érkezett zarándokok észrevették, hogy a sír egyik sarkából folyadék szivárog és rácsorog az oratórium padlózatára. A kolostor fő elöljárója megvizsgálta a folyadékot és attól félve, hogy a sír tartalmát károsodás érte, az összegyűlt közösség jelenlétében megnyitotta a sírt.

A sírt száraznak találták és a koporsó ugyanabban az állapotban volt, mint amikor behelyezték, kivéve azt, hogy sűrűn folyó folyadék volt látható, amint keresztülcsöpög a koporsó lábánál támadt repedésen. A folyadék

a nyugati fal irányában folyt és így talált utat az oratóriumba.

Megadták az engedélyt a lepecsételt koporsó tartalmának vizsgálatára és nagyszámú egyházi hatóság, a rend tisztviselői és résztvevő orvosok jelenlétében a pecsétet 1950 április 22-én feltörték. A testet teljesen épen találták, a romlás legcsekélyebb nyoma nélkül és tökéletesen rugalmas és életszerű állapotban.

A nedvesség szivárgása a testből folytatódott és a ruhák is át voltak itatva vérrel. A testen található fehér folyadékot csaknem megalvadt állapotban összegyűjtötték. A kazula (miseruha) egy része szétfoszlott (elporladt) és a cinktubust (dobozt), amely a hivatalos iratokat tartalmazta, rozsda fedte be.

Mialatt a test vizsgálata folyt, a kolostort és a templomot beteg és nyomorék zarándokok töltötték meg, akik egyre növekvő számban folytatták látogatásaikat. Becslések szerint a szentélyt látogatók száma hétköznapokon nem kevesebb, mint ötezer, és megközelítőleg 10-15 ezer vasárnapokon és ünnepnapokon, amikor sok ember utazik ide távoli országokból, gyógyulást és kegyelmet remélve. Számos hitelesített csoda történt a szentélyben. Az 1950-ik évi exhumálás után kezdte feljegyezni a kolostor a csodákat és két év alatt több, mint 1200 jelentés gyűlt össze. Két gyógyulást csodának ismertek el és VI. Pál pápa elfogadta ezeket, mint a boldoggá avatáshoz szükséges csodákat

SZENT SCHARBEL CSODÁI

Az első csoda: Sr. Maria Kawary, S.S.C.C. esete, aki tizennégy év óta gyomorrákban szenvedett, amelyen sem sebészet, sem gyógyszerezés nem tudott segíteni vagy enyhíteni. Nem tudott enni és kénytelen volt állandóan ágyban feküdni. Olyan súlyos állapotban volt, hogy már háromszor beszentelték. Scharbel sírjánál végzett buzgó imája után teljesen és minden beavatkozás nélkül meggyógyult. A doktor, aki az apácát a csodálatos gyógyulás után megvizsgálta, kijelentette: „Természetfeletti beavatkozás történt, melynek magyarázata az ember hatalmán kívül esik."

A második csoda, melyet a Szent Kongregáció elfogadott, Mr. Alessa Omeldel történt, aki megvakult, amikor egy faág úgy ütötte meg, hogy szemének retinája szétszakadt. Látása csodálatosan helyreállt a sírnál és abban a privilégiumban részesült, hogy egy látomásban láthatta égi jótevőjét. Az orvos, aki Mr. Omeldet kezelte a vaksága idején és aki megvizsgálta a csoda következményeit, a gyógyulást a **„Mindenható akaratának"** tulajdonította, amely csak az isteni kegyelem által működik. Erre sincs más magyarázat, pedig komolyan kerestünk magyarázatot, de egyet sem találtunk.

Valószínű, hogy a **legmegdöbbentőbb és leggyakrabban emlegetett csoda** az ötven éves varrónő, Miss Mouintaha Dahor esete (Bokassin) Libanonból. Gyermekkora óta nevetség tárgya volt, mert ormótlan púpot hordozott a hátán, melyet több doktor kísérletezése sem tudott csökkenteni. Gyógyulását a sírnál tett látogatása után nyerte el, mialatt NEM ÖNMAGÁÉRT, hanem bizonyos SZÜKSÉGBEN lévő rokonaiért imádkozott. Orvosa bizonyította, hogy sokszor megvizsgálta őt gyógyulása előtt és kijelentette, hogy az óriási púp idomtalansága mellett még egyéb alaktalanságai is voltak, beleértve a „tyúkmell"-et (szűkmellűséget) és eltorzult vállakat. Az asszony alakja a gyógyulás után teljesen normális lett.

Szent Scharbel teste – akit 1965 december 5-én avattak ünnepélyesen boldoggá, 1977 október 9-én pedig szentté – nincs kihelyezve nyilvános tiszteletre, de minden évben megvizsgálják és ezen exhumálások alatt a folyadékot, amely állandóan szivárog testéből, körülbelül 3 inch (hüvelyk) magasságban összegyűlve találják a koporsóban. (Egy hüvelyk = 2,54 mm.)

A szemtanúk állításai és a vizsgálatot végző orvosok jelentései beszámolnak arról, hogy a test életszerű, lágy, hajlékony, természetes színe van, a romlás legkisebb jele sem látható rajta és általánosan egy éppen most elhunyt ember látszatát kelti, 1898 óta.

(A vérzés egyesek szerint jelezni akarja az emberiség szenvedéssel teli időszakát, amely ki tudja, hogyan fog kiszélesedni, hiszen olyan kevés az igazi megtérés. – Szerk. megj.)

Joan Cruz

(Joan Cruz: *The Incorruptiblos* című könyvéből (TAN Books and publishers, Inc Rockford)

„Krisztus adja nekünk a szentek ereklyéit, mint egészséget adó forrásokat, melyek által áldások és gyógyulások áradnak ránk. Ebben nem kell kételkedni, mert ha Isten szavára a kemény kősziklából víz fakadhatott – igen, és egy szamár állkapocs-csontjából, amikor Sámson megszomjazott –, miért látszana hihetetlennek, hogy gyógyító orvosságot párologtathat ki a szentek ereklyéje?" (Damaszkuszi Szent János)

SZERETNÉL ÖRÜLNI?

ELMÉLKEDÉSEK

Szeretnéd, hogy örömteli legyen az életed? Szeretnél a külső bizonytalanságoktól függetlenül, nyugodt, derűs életet élni? Ha tényleg fontos számodra az öröm, ha tényleg komolyan veszed a saját életedet, és gondoskodni akarsz róla, hogy megtaláld és megtartsd, tehát soha el ne veszítsd az örömöt, akkor magával az örömmel is foglalkoznod kell, gondolkodnod is kell az örömről, az öröm eléréséről és megtartásáról. Érdekes, hogy már maga az örömmel való foglalkozás is, az örömről való gondolkodás is örömöt okoz...

Ha azt akarod, hogy az öröm ne csak ritkán jövő, gyorsan távozó vendég legyen az életedben, és életed ne keserves és nagyrészt hiábavaló futkosás legyen az öröm után, el kell határoznod, hogy komolyan veszed az örömöt. E nélkül hogyan remélhetnéd, hogy egy olyan nagy jó, mint az öröm, megszerezhető és megtartható lenne számodra? Tehát, komolyan veszed-e az örömöt? Tiszteled-e az örömöt? Tisztelettel bánsz-e vele? Szereted-e az örömöt? Örülsz-e az örömnek? Óvod, gondozod-e az örömöt? Hagysz-e időt magadnak, hogy az örömmel foglalkozz? Vagy, ha nagyritkán részed van benne, akkor vadul nekiesel élvezni, mohón kihabzsolod, emiatt aztán hamar kifutsz belőle, és utána marad az üres, kellemetlen csömör, kiábrándultság, a keserű érzés, hogy elégedetlen vagy magaddal és ezért az élettel, az egész világgal is? Az örömtől senki sincs elzárva. Senki sincs örömtelen életre ítélve. Az öröm mindenki számára elérhető. Sőt, az állandó örömöt meg lehet tanulni. Mindenki megtanulhatja. Te is megtanulhatod.

Tudod-e, hogy nem csak az élvezeteknek, nem csak a vágyak kielégítésének lehet örülni? Ezt sokan nem tudják. Annyira, hogy az örömöt teljesen azonosnak hiszik az élvezettel, a gyönyörrel. Aki az élvezettel, a gyönyörrel azonosnak hiszi az örömöt, az egész életében élvezetek után, vágyak kielégítése után rohangál, és a rohanásban általában nem csak azt nem veszi észre, hogy nem jutott közelebb az örömhöz, hanem azt sem, hogy életvitelével begyakorolja ezt a veszedelmes tévedést (hogy az élvezet azonos az örömmel), és ezáltal nagyon megnehezíti saját maga számára az öröm megtalálását, pedig pont ez az, amit oly nagyon kíván.

Ha úgy találod, hogy eddig nem törődtél kellőképpen az örömmel, nem tisztelted az örömöt, nem szeretted gyengéd szeretettel az örömöt, nem örültél neki igazán és komolyan, hanem csak durván és önző módon élvezted és kizsákmányoltad, akkor először szállj magadba, és vedd észre saját balgaságodat! Mit gondolsz, van-e valami jó, amit tartósan megtarthatsz, ha nem törődsz vele egy kicsit sem, nem tiszteled, nem szereted, nem örülsz neki igazán, nem veszed komolyan, nem gondozod kellőképpen? Az örömöt nem tartod érdemesnek, csak arra, hogy élvezd és kizsákmányold? Ezek után senki, ép igazságérzetű ember nem csodálkozhat, hogy ilyen bánásmód után végképp hátat fordít neki az öröm. Az öröm azonban máshonnan származik, mint a mi primitív, önimádó, önző gondolataink, és a mi rosszaságunk ellenére is meg-meg jelenik életünkben. Aztán persze rövid idő alatt lehetetlenné tesszük létét.

Nem a magunk örömével törődni, hanem jót tenni másnak. Ez az igazi öröm megalapozásának első lépése. Ha örülni akarsz, először mondj le arról, hogy te örülj! Azután foglalkozz egy kicsit azzal, hogy önzetlenül javítasz valamit, hogy más javának előmozdításán dolgozol. Ki legyen ez a más? Mi legyen ez a más? Hát az öröm. Az öröm maga. A csak kihasznált, csak kizsákmányolt öröm. Fordulj feléje, gondolj rá szeretettel! Örülj neki úgy, hogy neki örülsz; örülsz, hogy van, attól függetlenül, hogy te éppen most birtokolod-e vagy sem. Örülj az örömnek, önzetlenül! Adj neki egy kis tiszteletet! Tudatosítsd, hogy milyen nagy érték és hogy milyen csúnyán bántál vele! Ha megerősödtél egy kicsit ebben, akkor gondolj más emberek örömére is! Először magadban kell megerősödnie az öröm tiszteletének, szeretetének, megbecsülésének, méltó gondozásának. Ne hidd, hogy bűnösen önző vagy, ha egy darabig magadban, befelé fordulva az örömmel foglalkozol!

Egy idő múlva, amikor már tudsz örülni az öröm puszta létének is, anélkül, hogy te magad bármilyen örömhöz is ragaszkodnál, kezded érezni, hogy milyen nagy dolog ez. És az örömmel foglalkozva érzed, hogy az öröm származik valahonnan. Az öröm jelez valamit, az öröm jele valami nagyon jó jelenlétének. Valami nagyon jó az, aminek köszönhető, hogy van öröm, hogy örülünk. És amikor ennek a nagyon jónak magának örülsz, annak, akitől származik az öröm, aki gondoskodott arról, hogy legyen öröm, és legyen lét, és hogy te legyél és örülhess, akkor nagy szeretet ébred a szívedben a lét iránt, az öröm iránt, a jóság iránt és minden ember, állat, növény és anyag iránt, amiatt a nagyon Jó miatt, Aki miatt ezek vannak, Akiben ezek vannak... Ez az állapot az igazság állapota. Az igazság nem csak megszabadít minden szenvedéstől, hanem állandó, megzavarhatatlan és tiszta örömöt is biztosít.

B.J.

HÉT JÓTANÁCS A BOLDOG HÁZASSÁGHOZ

TANÍTÁS

„A Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, szolgálatkészség, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, mértéktartás." (Gal 5,22)

1. Segítségnyújtás

A boldog házasság egyik titka ebben rejlik. A Szentírás első oldalán írja az asszony teremtésénél: „Hozzá (férfihez) illő segítőtársat adok mellé" (1Móz 2).

A segítségnyújtás belső indítása a szeretet. A szeretet készségessé teszi az akaratot és figyelmessé teszi az embert, hogy ne csak észrevegye a másik szükséghelyzetét, hanem segítségére is siessen.

A segítségnyújtás másik feltétele az őszinte megbeszélés, amelyben mindegyik fél feltárja terheit – legyen akár szomorúság, fáradtság, fájdalom – és szükségleteit.

2. Bátorítás

Egy házaspároknak tartott lelkigyakorlaton minden résztvevőnek fel kellett írnia egy papírra házastársa három jó és három rossz tulajdonságát. Megfigyelhető volt, hogy a három rossz tulajdonságot gyorsan felírták, míg a jó tulajdonságokat nem vagy csak hosszabb tépelődés után írták fel.

Ősi tapasztalat: a bátorítás ösztönöz, a kritika bénít. Ezt a legtöbb ember tudja, mégis inkább kritizál és elfelejt bátorítani, amivel pedig segíthetné a másik önbizalmát és aktivitását.

Az evangélium tele van bátorítással: „ti vagytok a világ világossága", „ti vagytok a föld sója"... a szegény egyszerű halászoknak ezek a szavak szárnyakat adtak.

Milyen kevés kellene ahhoz, hogy házastársadnak szárnyakat adjál... ami neked is boldogabbá és könnyebbé tenné az életedet!

3. Jóság

A szív jósága sokféle módon nyilatkozhat meg: szavakban, gesztusokban, jó cselekedetekben. Merjünk kimondani olyan szavakat, amelyek szívünk jóságát közvetítik. A gyermek jól tudja, milyen sokat jelent, amikor édesapja megsimogatja a fejét, vagy vállára teszi a kezét, vagy amikor édesanyja átöleli. A felnőtt embernek is szüksége van a szeretet gesztusaira. Ebből tapasztalja meg az elfogadást.

A jó cselekedet a gondoskodó szeretet megnyilvánulása. Valamit megjavítani, elintézni, mosni, főzni, takarítani, bevásárolni, stb. mind alkalom a jó cselekedetre. A jó cselekedet azt jelenti, hogy felismertem mi az, ami a másiknak fontos és segítek neki azt megoldani.

4. Vidámság

Elsősorban nem természet dolga, hanem a hozzáállásé. Lehet a feladatokat, nehézségeket szomorúan nézni, mondván: „már megint valamit el kell végezni!" De lehet vidáman és derűsen is szemlélni, feltételezve, hogy Isten a rosszból is tud jót kihozni. A vidámság feltételezi, hogy az ember alvásában, étkezésében legyen rend és hogy a teljesítménycentrikus életvitelt el tudja utasítani.

5. Megbocsátás

Sokan nem gondolnak rá, hogy a megbocsátás önmagunknak való megbocsátással kezdődik. Mindenkinek vannak elvárásai saját maga felé. Ha ezeket nem tudja teljesíteni, haragot érez saját magával szemben – néha éveken keresztül. Nem véletlen, hogy a felebaráti szeretet mértékét a Szentírás a helyes önszeretetben fogalmazta meg!

Bocsáss meg önmagadnak, hogy néha fáj a fejed és nem jó a teljesítményed; bocsásd meg, hogy néha szétszórt vagy és figyelmetlen; bocsásd meg, hogy néha minden sért és a terhedre van. Ha megtanulod helyesen szeretni önmagadat, könnyebben fogod a megbocsátással megajándékozni házastársadat és ismerőseidet.

6. Együtt imádkozni

Jó, ha a közös imádságot azzal kezditek, hogy az evangéliumból néhány sort olvastok. Az utána következő 1-2 perc csend arra való, hogy belépjetek Jézus jelenlétébe. Ezután mondjatok köszönetet Neki az egész napért, ad-

jatok hálát társatokért, a tőle kapott jóért, fejezzétek ki megbocsátásotokat hibáiért és mulasztásaiért. A spontán ima után be lehet fejezni akár egy énekkel vagy a Miatyánk elmondásával (egymás kezét fogva). A közös ima feloldja a rejtett feszültségeket. A hit növekedése mellett a hűséget is erősíti.

7. Mértéktartás

A fogyasztói társadalom mértéke a „mértéktelenség". Étel, ital, édesség, divat, tévé, kényelem mértéktelenül – ez lett sokak ideálja. A mértéktelenség azonban megöli a lelket, tönkreteszi az önzetlen szeretetet. Nem lehet valaki jó keresztény, nem lesz tartósan boldog a házassága, ha mindent mértéktelenül akar élvezni és birtokolni. Önmegtagadás által, a szeretet indítására mindenben fel kell állítani a helyes mértéket. Tudni kell örülni a szerényebb körülményeknek, és abban megnyugodni, békét találni. El kell űzni a szívből a versengés szellemét, hiszen a hívő ember célja, hogy Istenben gazdagodjék.

K.I.

ARRÓL A NAGY ERÉNYRŐL, AMELYRE VÁLLALKOZÁSAINK VÉGHEZVITELÉNÉL SZÜKSÉGÜNK VAN

1. Fiam, minél rosszabbak az idők, annál nagyobb legyen bátorságod.
2. Ha bennem bíznál, nem aggasztana folytonosan vállalkozásod kimenetele.
3. Mitől félhetünk, ha az Isten mellettünk van?
4. Hagyj fel hát minden aggodalommal és csüggedéssel: ezeket csak gyávaságod és az ördög sugallja.
5. Ellenségeid messze vannak a győzelemtől, de félelmed hozzá segítheti őket.
6. A bátor keresztény akkor dolgozik a legtöbbet, amikor munkájára a legnagyobb szükség van s ez neki a legtöbb dicsőséget szerezheti.
7. Ha mindent megteszel, amit malasztommal tehetsz; légy nyugodt: az én kezemben van győzelmed koronája.
8. Nem arra van szükségem, hogy legyőzd ellenségeimet, hanem hogy megtégy minden tőled telhetőt.
9. Ha bátor harcosnak mutatod magad, győztes vagy akkor is, ha nem látszol győzni.
10. Ó, nem sok dolgot értesz meg még, és a szíved nagyon kicsi!
11. Győzni annyi, mint megfelelni hívásomnak és hívásodnak.
12. Győzni annyi, mint minden erőddel előmozdítani dicsőségemet.
13. Győzni annyi, mint erőt venni gyöngeségeiden és tunyaságodon.
14. Győzni annyi, mint az ördög sugallatai ellenére állhatatosnak maradni.
15. Győzni végre annyi, mint tőlem várni a győzelmet, miután megtettél minden tőled telhetőt.

F. Gábor

HA VALAKINEK ADSZ VALAMIT, AKKOR LEGYEN A TE AJÁNDÉKOD:

SZERETETBŐL FAKADÓ AJÁNDÉK — vidd Krisztus szeretetét másokhoz!
SZENTLÉLEKBŐL FAKADÓ AJÁNDÉK — imádság és részvét járjon vele.
BŐKEZŰ AJÁNDÉK — Isten is gazdagon megajándékozott minket mindennel.
SZEMÉLYES AJÁNDÉK — Krisztus kéri, hogy érte és az Ő nevében adjunk.
KÉSZSÉGES AJÁNDÉK — más ajándékot Isten nem fogadhat el.
ÖRÖMTELI AJÁNDÉK — az öröm Isten ajándéka – vidd el másokhoz!

JÉZUS ÉS MI

TANÚSÁGTÉTEL

Nem olyan régen a János kórház 1. sz. belgyógyászati osztályán voltam kivizsgáláson. A csevegéstől hangos szobánkat egyik nap délelőtt egy kis időre néma, döbbent csend ülte meg. Egy idős, mozdulatlan nénit tettek a mentősök szobánk egyetlen üres ágyára. A néni pár perc múlva megmozdult, körülnézett, majd félkönyökre támaszkodva, nagy szelíden megkérdezte tőlünk: *„Megengedik, hogy bemutatkozzam?"* „Engedélyünkre" megtette. Gergely Máriának hívták. Ezek után jött a nővér és az orvos. Ő mindkettőnek elmondta, hogy kifosztották a városmajori templomot, meggyalázták a szentséget, ő pedig rosszul lett, többre nem emlékszik. Ez nagyon megviselte. Imádkozni kezdtem, de nem ment. Ekkor csak annyit mondtam: Uram, Te mit szólsz mindehhez? Kinyitottam Gabriella Bossis: „Ő meg én" című könyvét és ezt olvastam:

„Kiszolgáltattam Magamat az embereknek és azt tették Velem, amit akartak. Szeretetből tettem ezt! Most is kiszolgáltatom Magamat nekik az Oltáriszentségben, és az emberek most is azt tesznek Velem, amit akarnak... Ezt is szeretetből vállalom! Mindvégig! Az idők végezetéig!"

Odamentem Mária nénihez és hangosan, minden kommentár nélkül felolvastam neki Jézus üzenetét. Mária néni meghatódottan rámnézett, megfogta a karomat és ezt mondta: *„Gyönyörű! Testvér, de szépet olvastál! Olvasd tovább!"* Majd megkérdezte nagy alázatosan, elmondhatja-e az Oltáriszentséggel kapcsolatos élményét, amelyben itt a Városmajorban volt része.

„Szomorúan mentem áldozni. Megáldoztam, és a mellettem lévő testvér áldoztatásakor leesett a Szentostya. Lassan szállt, én összeszorult szívvel néztem, kezemet a szívemre szorítva, de nem tudtam utána kapni. Ebben a pillanatban egy kisfiút láttam a szentostya helyett, aki ezt mondta nekem: Én leszek a te jutalmad. Zokogva mentem a helyemre."

Kérésünkre ezek után mesélt az életéről.

„Heves megyében pedagógusként dolgoztam 1949-ig, s hirdettem Jézust. 1949-ben elbocsátottak. Bánatommal a templomba mentem egyenesen, mert mindent el szoktam mondani Jézusnak. Letérdeltem a tabernákulum elé és ezt mondtam: Jézusom! Elvesztettem az állásomat, nekem nincs vagyonom – hiszen Te tudod –, nincs miből megélnem. Te mit szólsz ehhez? Ő nem szólt semmit. Ekkor elővettem zsebemből Kempis Tamás: „Krisztus követése" című könyvét és ezt olvastam: Gyermekeimet én megpróbálom... S akkor boldog lettem. Te akarod ezt Jézusom?! Akkor én köszönöm Neked. Hát a Te akaratod? Én örömmel vállalom. Elmentem paptestvéremhez és örömmel meséltem neki, hogy elbocsátottak az állásomból. Ő meglepődött örömömön, de mondtam neki, hogy Jézus akarja így. S akkor megértett."

Miből élt ezután? – kérdeztem tőle.

„Ó, hol az állam, hol a rokonok tartottak el. Egyszer börtönbe is zártak, 64 prostituálttal voltam egy teremben. Először a börtönőrnőt akartam téríteni, de ő indulattal azt mondta nekem: Ezeket térítse! Hirdettem az Igét, beszéltem társaimnak Jézusról, s ők itták szavaimat. Kérték, beszélj még, beszélj még Róla. Olyan kilencedeket tartottunk...!"

Majd elmesélte egy fiatalkori álmát, annak magyarázataúl gondolom, hogy miért beszélt ő mindig hangosan Jézusról.

„Azt álmodtam, hogy a mennyország előcsarnokában állok. Szent Péter megkérdezi tőlem, hogy hívnak? Bemutatkozom és ő erre azt mondja: Vár már téged Jézus! Kinyitotta a kaput és egy nagy terem végén láttam egy nagy Fényt. Megszólaltam halkan: Jézusom! Erre a Fény közel jött hozzám, leborultam Elé és akkor szomorúan azt kérdezte: Miért ejted ki a nevem mindig ilyen halkan? Ettől kezdve tudtam, hogy nekem mindig hangosan kell beszélnem Jézusról."

Mire újból jött az orvos, a vérnyomása 220-ról 160-ra ment le. Közölte vele, hogy már nincs semmi baja. A néni az orvos kezébe nyomta a Bossis könyvet, mondván: *„Ezt olvassa!"* Nekem pedig ezt mondta: ***„Mindent elmondani Jézusnak és a Szűzanyának. Mindenért hálát adni, nap mint nap."*** Azóta ezt próbálom tenni.

Tariczky Mária

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK A FÖLTÁMADT ÚR JÉZUS SZABADSÁGÁT ÉS ÖRÖMÉT KÍVÁNJUK!

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS HÍREI

NEMZETKÖZI HÍREK

Közép-Amerika

Hatékony evangelizálás folyik rádió és tévé programokon keresztül. Az evangelizációs összejövetelek száma növekedett. Az elmúlt évben május 22-e és június 25-e között nagy összejöveteleket tartottak sportcsarnokokban és stadionokban Panamában, Costa Ricában, Nicaraguában, El Salvadorban és Guatemalában. Rolando Sarceno (Guatemala) és Reinaldo Martinez (Kalifornia, USA) szolgáltak laikus igehirdetőként, hetente más-más országba utazva.

Egyesült Államok

Körülbelül 60 USA-beli katolikus teológus találkozott Walthamben (Massachusetts), hogy megvitassa a Fr. George Montague és Fr. Killian McDonnel által írt: *„Keresztény beavatás és Szentlélek-keresztség: Az első nyolc század tanúsága"* c. könyvét. A vendéglátók Bernard Law bíboros, valamint Harry Flynn, John R. Quinn és Sam Jacobs püspökök voltak. Bár néhány ponton kétségek maradtak, a megbeszéléseken általában pozitívan értékelték, hogy amint Law bíboros fogalmazott: *„a karizmatikus ajándékok kérdésének olyan vonzatai vannak, amelyek nagyon hatásosak a lelkipásztori életben és az egyházban való evangelizálásra történő meghívásban."*

Budapest

A városmajori kistemplomban minden csütörtökön 7-től 9-ig evangelizációs alkalom van.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Szeretnénk újságunk utolsó előtti lapján **„Örömhírek"** címen új rovatot nyitni, amelyet teljesen – ha elfogadják – olvasóink írnának! Ha valahol az országban történik egy szép esemény – szívből jövő jócselekedet, egy caritász csoport, egy szolgálat vagy imacsoport élménye –, írják meg és beletesszük bátorításul. Olyan sok rosszról hallunk a médiákban, pedig sok jó is történik ebben az országban. Legyenek bátrak a jó hirdetésében, hiszen Jézus is azt akarja, hogy „lássák jótetteinket és dicsérjék értük mennyei Atyánkat."

¤ **Kérjük az újság előfizetőit**, hogy mindig azonos nevet használjanak, vagy levélben jelezzék, ha nevet változtatnak. Előfordult, hogy valaki egy ideig leánykori nevét használta, majd pedig férje nevét vette fel. Így lett például Fehér Máriából Kovács Mária és emiatt nem tudtuk, két újságot kell-e feladni? De sajnos több esetben az is előfordult, hogy valahol „útközben" eltűntek a küldött újságok. Ha valaki nem kapta meg és előfizetett, kérjük szíveskedjék jelezni és azonnal küldjük a hiányzó számot. (1996-ra az előfizetés díja budapestieknek 582.-Ft, vidékieknek 606.-Ft.)

¤ **Linda Schubertet** meghívtuk Amerikából egy lelki napra, amely március 16-án szombaton, délelőtt 9 órakor kezdődik a Bartók Béla úti Szent Gellért templomban, este 6 órakor pedig gyógyító misével zárul.

¤ **A IV. Karizmatikus Kongresszusról** elkészültek a kazetták: a 90 perces összeállítás az egész napról, a 215 perces pedig a beszédekről.

¤ Megjelent a **számítógépes Biblia** magyarul és angolul, katolikus, Károli és King James-féle fordításokkal. Érdeklődni a 261-65-49-es telefonszámon lehet.

¤ **Jörg Müller** atya kérése alapján gyakorló **keresztény pszichiáterek és pszichológusok** jelentkezését szeretnénk kérni, hogy a magyarországi betegek ellátásában a segítségére lehessünk. A jelentkezéseket név, cím és szakterület megjelölésével a szerkesztőség címére kérjük. Köszönjük!

Címlap — László Viktor: A feltámadás hajnala

70,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából.....2
Silvano Cola:
Origenész, aki vértanu szeretett volna lenni.....3
Így is megvizsgálhatom lelkiismeretemet.....5
Katona István: Jézus alázata út a Szentlélek felé.....6
Szent Ágoston: Imádság szeretetért.....8
Linda Schubert: Jézus a jó pásztor.....9
Kunszabó Zoltán: McKenna–Vannak még csodák...11
Lelki adoptálás.....12
Joan Cruz: Szent Charbel élete és csodái.....13
B.J.: Szeretnél örülni?.....15
K.I.: Hét jótanács a boldog házassághoz.....16
Tariczky Mária: Jézus és mi.....18
A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei.....19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak (vö Márk 16,15), hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDIPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992